

Підступне червоне вино

КУПИТИ

Про книгу

Історією написання роману стали реальні події життя молодого людини, яка у юні роки, пізнала жорстокість і підступність сліпого кохання.

Головний герой — Джонатан, який відчував себе самотнім у цьому величезному божевільному світі, але одна випадкова зустріч, докорінно змінила його сіре, самотнє життя, залишивши глибокий відбиток у його пораненій душі, нестерпний біль у серці, відчувши тяжкість та реальність його короткого життя.

Про автора:

Мене звуть Денис Гайдарли і я автор цієї книги. Це моя історія про те, як зрада коханої людини може змінити наше життя, особливо ставлення до інших. Причиною написання цієї книги стало велике розчарування в коханій людині, яку я по-справжньому любив усім своїм серцем, душею, приймав з усіма її недоліками.

Мене звуть Денис Гайдарли і я автор цієї книги. Це моя історія про те, як зрада коханої людини може змінити наше життя, особливо ставлення до інших. Причиною написання цієї книги стало велике розчарування в коханій людині, яку я по-справжньому любив усім своїм серцем, душею, приймав з усіма її недоліками. Найсумніше, коли ви кохали один одного, в один прекрасний момент — один із вас розлюбив залишивши іншого все ще закоханим.

Якщо ви кохаєте когось, відпустіть його без жалу про втрату, без сумніву. Якщо ваша кохана людина повертається до вас, вона завжди була вашою тією єдиною, дорогою, коханою вами людиною. Але якщо вона не повернулася, значить вона ніколи не була вашою, не кохала, не відчувала вас на відстані.

Якщо дві людини мали по-справжньому глибокі почуття і справді були призначені одна одній — їм доведеться пережити багато випробувань, перш ніж вони зможуть бути разом. Іноді ми зустрічаємо когось на мить,

РОЗДІЛ І
САМОТНІСТЬ

Була пізня холодна осінь. Лив дощ, віяв спокійний вітерець, листя дерев падали і прилипали до вологої землі. Маленькі пташки бігали навколо кимось залишеним на лавці шматочком хліба. Дощ йшов із густого синього неба і лише сумний настрій Джонатана, якраз підходив під цю холодну осінь.

У роздумах Джонатан вирішив сісти на лавку. Він глянув навколо себе і побачив, що людей у парку не було. Йому здавалося, що він один у такому порожньому та похмурому світі, відчуючи себе самотнім, покинутою людиною, під великими, холодними, безжальними краплями дощу.

Промокнувши до нитки, Джонатан вирішив піти до ресторану під яскравою назвою: «Західна історія». Приваблива назва говорила сама за себе і мала бездоганну репутацію. Здавалося, що тут такого, ресторан як ресторан. Але цей був особливим. Джонатан завжди любив приходити сюди ввечері після навчання. Щоб скуштувати найулюбленішу страву, яке було у них в меню — курячий шніцель з грибами та картоплею. Це була курка, обсмажена у сухарях, дрібно нарізана картопля, печериці та цибуля. Ніхто так не вмів готувати цю страву, як шеф-кухар цього ресторану.

Апетитно жуючи курку в ресторані, Джонатан завжди їм говорив: «З вами жоден ресторан не зрівняється, крім кухні моєї тітоньки місіс Долеран, яка працювала в готелі.»

Вранці, близько семи, Джонатан завжди приходив до них, щоб випити найсмачнішого зеленого чаю та насолодитися атмосферою ранкового самотнього відвідувача. Читаючи газету, Джонатан завжди сидів за чотирнадцятим столиком, який розміщувався біля великого вікна, з видом на чудову набережну.

На днях, Джонатан вирішив прийти вранці в ресторан. Він зняв з себе пальто і повішав його на вішалку, яка була біля виходу із закладу. Улюблений свій шарф, він завжди носив у себе на шиї не знімаючи.

Озирнувшись, Джонатан переконався, що його столик був зайнятий. Там сиділа закохана пара, яка мило розмовляла. Насолоджуючись присутністю, вони дивилися одне одному у вічі, здавалося, хотіли продовжити хвилини спілкування подовше.

Джонатан зайняв сусідній столик. Він не хотів заважати закоханій парі, що приємно проводила час.

Зручно вмостившись, він узяв до рук меню закладу, замовив собі чашку міцного трав'яного чаю і зі старанністю і цікавістю спостерігав за швейцарським годинником, що невпинно цокав на його лівій руці, безжально кваплячи час. Було дуже цікаво спостерігати, за тим, як механізм годинника переставляв велику стрілку, змінюючи цифру за цифрою на циферблаті.

На годиннику — дев'ята. Джонатану здалося досить дивним, що в цей час у закладі нікого не було. Адже ресторан був першим у списку відвідувачів у цьому затишному місці з видом на привабливу набережну.

Джонатан думав, що бути самотнім це завжди добре. Якже він помилявся, зміна самотності на закоханість підвладні всі. Офіціант приніс рахунок.

Джонатан з посмішкою витяг рукою портмоне зі своєї правої внутрішньої кишені і без роздумів залишив офіціанту гідні чайові. За це вони поважали Джонатана. Не тому, що в нього були гроші, а тому, що він був добрим, щедрим, впевненою в собі людиною, яка мала свою мету в житті і вперто йшла до її досягнення. Так оцінювали його люди, котрі його навіть не знали.

КУПИТИ